

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 13/08-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. apríla 2008 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta a zo sudcov Juraja Horvátha a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť obchodnej spoločnosti G., Deutschland, právne zastúpenej advokátom JUDr. P. K., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cbm 7/04 a takto

r o z h o d o l :

1. Krajský súd v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cbm 7/04 p o r u š i l právo obchodnej spoločnosti G., Deutschland, aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Obchodnej spoločnosti G., Deutschland, p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 60 000 Sk (slovom šesťdesiat tisíc slovenských korún), ktoré je

Krajský súd v Košiciach *p o v i n n ý* jej vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Obchodnej spoločnosti G., Deutschland, p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 9 663 Sk (slovom deväťtisícšesťstošesťdesiattri slovenských korún), ktorú je Krajský súd v Košiciach p o v i n n ý vyplatiť na účet jej právneho zástupcu JUDr. P. K., K., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením zo 17. januára 2008 č. k. I. ÚS 13/08-9 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť obchodnej spoločnosti G., Deutschland (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cbm 7/04 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

1.1 Zo sťažnosti vyplynulo najmä, že:

«- návrh na začatie konania bol doručený Okresnému súdu Košice II dňa 26. 5. 2004 a Krajský súd v Košiciach začal konať vo veci dňa 31.5. 2004

- po 6 mesiacoch od začatia konania dňa 29. 11. 2004 konajúci súd doručil sťažovateľovi vyjadrenie žalovaného v 1. rade, ku ktorému sa sťažovateľ vyjadril podaním zo dňa 3. 12. 2004 doručeným súdu v rovnaký deň

- prvé pojednávanie vo veci samej sa uskutočnilo dňa 5. 10. 2005, teda takmer po 17 mesiacoch od začatia konania a po desiatich mesiacoch od vyjadrenia sťažovateľa

zo dňa 3. 12. 2004

- v zmysle povinnosti uloženej sťažovateľovi na pojednávaní dňa 5. 10. 2004 sa sťažovateľ vyjadril k vyjadreniu žalovaného v 1. rade, ktoré mu bolo odovzdané na pojednávaní, podaním zo dňa 21. 10. 2005 doručeným súdu dňa 24. 10. 2005

- pojednávanie uskutočnené dňa 5. 10. 2005 bolo odročené na neurčito s tým, že účastníci boli zaviazaní predložiť listinné dôkazy, (sťažovateľ tak urobil dňa 8. 11. 2005 a žalovaný v 1. rade dňa 15. 11. 2005), pričom do dnešného dňa nebolo nariadené ďalšie pojednávanie, od posledného pojednávania teda uplynulo viac ako šesťnásť mesiacov

Ako z vyššie uvedeného vyplýva prieťahy na strane súdu predstavujú spolu viac ako 32 mesiacov, teda takmer 3 roky.

Postup Krajského súdu v Košiciach urgoval sťažovateľ podaniami zo dňa 18. 10. 2004, 16. 11. 2004, podaním doručeným súdu dňa 26. 4. 2005, podaním zo dňa 28. 12. 2005, 29. 3. 2006, 24. 5. 2006, 18. 8. 2006 a naposledy podaním zo dňa 15. 11. 2006. (...)

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitost' veci, predmetom konania pred Krajským súdom v Košiciach je zaplatenie sumy na základe dodaného tovaru, ktorú žalovaný v 2. rade do dnešného dňa neuhradil. Neide o právne a ani o fakticky zložitú vec (...).

2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa ako účastníka konania, (...), sťažovateľ má za to, že on žiadne prieťahy v konaní nespôsobil, naopak konanie súdu urgoval od počiatku, avšak bezvýsledne. Vyjadrenia a listinné dôkazy predložil na výzvy súdu vždy v stanovenej lehote.

3. Sťažovateľ sa domnieva, že k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy došlo v dôsledku nekonania súdu, pričom neexistovala zákonná prekážka, aby súd vo veci nekonal ako i jeho konaním, ktoré však nesmerovalo k odstráneniu jeho právnej neistoty (tretie hodnotiace kritérium). Obdobie nečinnosti súdu, t. j. obdobie roku a pol od podania návrhu na začatie konania do prvého pojednávania ako aj obdobie šesťnástich mesiacov, ktoré uplynuli od posledného pojednávania zo dňa 5. 10. 2005 je potrebné hodnotiť ako prekážku na strane súdu (II.ÚS 68/01). (...)

Mám za to, že v dôsledku prieťahov v konaní pred Krajským súdom v Košiciach došlo ku následkom, ktoré sa už nedajú zásadne napraviť ani odstrániť. Návrh na začatie

konania podal sťažovateľ v máji 2004. Uznesením zo dňa 30. 9. 2005, sp. zn. 3 K 1/04, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 5. 1. 2006 Krajský súd v Košiciach zamietol návrh žalovaného v 2. rade na vyhlásenie konkurzu pre nedostatok majetku, čo spôsobilo, že konanie pre Krajským súdom, sp. zn. 6 Cbm 7/04 možno viesť už len voči žalovanému v 1. rade.

Nečinnosťou Krajského súdu v Košiciach, čo vyvolalo bezdôvodné prietahy v súdnom konaní je porušované ústavné právo sťažovateľa garantované Ústavou Slovenskej republiky ako základnou právnou normou štátu. Porušením tohto práva dochádza k vzniku ťažko napravitelnej ujmy na právach sťažovateľa a tiež k ujme na jeho majetku, a to tým, že v dôsledku vyhlásenia konkurzu na majetok žalovaného v 2. rade je možné žiadať žalovanú sumu iba od žalovaného v 1. rade a vzhľadom na dlhotrvajúci časový odstup od začatia konania aj v súvislosti s ust. § 42a Občianskeho zákonníka existuje reálny predpoklad nevyožiteľnosti mne súdom priznaného práva na zaplatenie žalovanej sumy žalovaným v 1. rade.

Sťažovateľ nechápe, čo vyvolalo prietahy v konaní pred slovenským súdom. Sťažovateľ sa práve z dôvodu, aby nedošlo ku prietahom v konaní v dôsledku doručovania písomností do cudziny, nechal sa zastúpiť advokátom so sídlom v meste sídla príslušného súdu.»

1.2 Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Právo obchodnej spoločnosti G. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cbm 7/04 porušené bolo.

2. Krajskému súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cbm 7/04 prikazuje konať bez zbytočných prietahov.

3. Obchodnej spoločnosti G. priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500. 000,-Sk, ktoré je Krajský súd v Košiciach povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške

7.434,- Sk do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu.“

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: krajský súd, zastúpený jeho predsedom JUDr. I. V., listom z 27. februára 2008 sp. zn. Spr.V/186/08 a právny zástupca sťažovateľky stanoviskom k uvedenému vyjadreniu krajského súdu z 12. marca 2008.

2.1 Predseda krajského súdu vo svojom vyjadrení uviedol tieto relevantné skutočnosti: *„(...) Vzhľadom k enormnému nápadu, ktorým bol zaťažený náš súd v obchodných veciach sme toho názoru, že vo veci sa robili úkony, najmä do 5. 10. 2005, v objektívne možných lehotách (to vyplýva zo samotného spisu).*

Zákonná sudkyňa bola dňa 1. 5. 2006 dočasne pridelená na Najvyšší súd Slovenskej republiky na obdobie jedného roka, po jeho uplynutí nastúpila na stáž na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, z ktorej sa vrátila dňa 30. 9. 2007.

V súlade s rozvrhom práce boli zákonnej sudkyňi vrátené spisy, ktoré počas jej neprítomnosti neboli rozhodnuté, okrem iného aj vec sp. zn. 6 Cbm 7/2004.

Tvrdenie sťažovateľa, že nejde o právne ani o fakticky zložitú vec, nie je objektívne. Naopak, najmä vo vzťahu k žalovanému v prvom rade nejde o jednoduchú vec, bude potrebné vykonať rozsiahlejšie dokazovanie a vzhľadom na hmotnoprávnu úpravu ust. § 135a Obchodného zákonníka možno dôvodne predpokladať, že aj právne posúdenie bude oveľa náročnejšie, ako sa to snaží prezentovať sťažovateľ.

Zároveň oznamujeme, že netrváme na tom, aby sa o prijatej sťažnosti konalo ústne pojednávanie.“

2.2 Právny zástupca sťažovateľky vo svojom stanovisku k uvedenému vyjadreniu predsedu krajského súdu uviedol, že:

«Pokiaľ Krajský súd v Košiciach vo svojom stanovisku zo dňa 27. 2. 2008 uviedol, že súd „bol v obchodných veciach zaťažený a je toho názoru, že vo veci urobili úkony, najmä do 5. 10. 2005 v objektívne možných lehotách (to vyplýva zo samotného spisu)“, s týmto názorom sa sťažovateľ nestotožňuje, nakoľko prvé pojednávanie vo veci sa uskutočnilo po

17 mesiacoch od začatia konania, po takmer 16 mesiacoch od postúpenia veci Krajskému súdu v Košiciach. (...)

Rovnako nie je pre posúdenie toho, či došlo k prietahom v súdnom konaní významná skutočnosť, že „zákonná sudkyňa bola dňa 1. 5. 2006 dočasne pridelená na Najvyšší súd Slovenskej republiky na obdobie jedného roka, po uplynutí nastúpila na stáž na Ministerstvo spravodlivosti SR, z ktorej sa vrátila 30. 9. 2007“, nakoľko personálne a organizačné problémy súdu nemôžu byť prekážkou toho, aby sa ústavné právo priznané v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd objektívne realizovalo. S tvrdením krajského súdu, že ide o právne a fakticky zložitú vec sa sťažovateľ nestotožňuje. Ak krajský súd uviedol, že vo vzťahu k žalovanému v 1. rade bude potrebné vykonať rozsiahlejšie dokazovanie, sťažovateľ poukazuje na tú skutočnosť, že postupom súdu sa tak dokazovanie bude vykonávať s odstupom viac ako 5 rokov od splatnosti jednotlivých faktúr na sumy tvoriace žalovanú sumu, čo dokazovanie viac skomplikuje, nakoľko doposiaľ krajský súd vo veci žiadne dokazovanie nevykonal ani nenariadil vykonať.

Na základe vyššie uvedeného teda sťažovateľ ústavný súd žiada, aby jeho sťažnosti v celom rozsahu vyhovel.»

3. Pretože účastníci konania netrvali na ústnom pojednávaní o napadnutej veci, ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 6 Cbm 7/04:

Dňa 26. mája 2004 podala sťažovateľka Okresnému súdu Košice II (ďalej aj

„okresný súd“) žalobný návrh na zaplatenie 4 285,15 EUR s prísl. proti T. K., K. (ďalej len „žalovaný v 1. rade“), a proti spoločnosti K., spol. s r. o., K. (ďalej len „žalovaná v 2. rade“ a spolu tiež „žalovaní“). Vec bola okresným súdom zaevidovaná pod sp. zn. 36 Cb 131/04.

Dňa 21. júna 2004 bola vec z dôvodu vecnej a miestnej príslušnosti postúpená krajskému súdu, kde bola zaevidovaná pod sp. zn. 6 Cbm 7/04, pričom bola pridelená na konanie a rozhodnutie sudkyňi JUDr. G. M.

Dňa 25. júna 2004 konajúca sudkyňa poverila vyššieho súdneho úradníka JUDr. M. V. vykonávaním právne relevantných a prípustných úkonov.

Dňa 18. októbra 2004 sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu urgovala konanie vo veci, najmä sa domáhala nariadenia pojednávania.

Dňa 18. októbra 2004 krajský súd uznesením č. k. 6 Cbm 7/04-86 vyzval žalovaných, aby sa písomne vyjadrili k žalobnému návrhu.

Dňa 9. novembra 2004 bolo uvedené uznesenie opätovne doručované žalovanej v 2. rade.

Dňa 18. novembra 2004 sťažovateľka požiadala krajský súd o doručenie vyjadrení žalovaných.

Dňa 23. novembra 2004 žalovaný v 1. rade doručil krajskému súdu „odpor proti uzneseniu č. k. 6 Cbm 7/04-86 zo dňa 18. 10. 2004“.

Dňa 23. novembra 2004 krajský súd vyzval sťažovateľku, aby sa vyjadrila k uvedenému podaniu žalovaného v 1. rade.

Dňa 3. decembra 2004 sťažovateľka zaujala písomné stanovisko k podaniu žalovaného v 1. rade z 23. decembra 2004.

Dňa 8. decembra 2004 vyššia súdna úradníčka zaznamenala v spise, že spis je „pripravený na pojednávanie“.

Dňa 26. apríla 2005 sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu urgovala „vytýčenie termínu pojednávania“.

Dňa 6. mája 2005 krajský súd nariadil vo veci pojednávanie na 5. október 2005.

Dňa 5. októbra 2005 právny zástupca žalovaného v 1. rade predložil súdu písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu.

Dňa 5. októbra 2005 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na

neurčito za účelom dokazovania.

Dňa 24. októbra 2005 sťažovateľka reagovala na výzvu krajského súdu z uvedeného pojednávania.

Dňa 8. novembra 2005 právny zástupca sťažovateľky oznámil krajskému súdu, že „Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 30. 9. 2005, sp. zn. 3 K 1/4-40 zamietol návrh na vyhlásenie konkurzu na dlžníka: K., spol. s r. o., K., pre nedostatok majetku“.

Dňa 15. novembra 2005 právny zástupca žalovaného v 1. rade doručil krajskému súdu doplňujúce vyjadrenie.

Dňa 29. decembra 2005, 3. apríla 2006 a 24. mája 2006 sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu urgovala, aby krajský súd „vo veci konal a vytýčil termín pojednávania“.

Dňa 15. júna 2006 bola vec pridelená na prerokovanie a rozhodnutie sudkyňi JUDr. J. K.

Dňa 28. augusta 2006, 20. novembra 2006 a 27. augusta 2006 sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu opakovane urgovala, aby krajský súd „vo veci konal a vytýčil termín pojednávania“.

Dňa 3. októbra 2007 bola vec pridelená na prerokovanie a rozhodnutie sudkyňi JUDr. G. M.

Dňa 27. februára 2008 krajský súd nariadil vo veci pojednávanie na 16. apríl 2008.

Dňa 16. apríla 2008 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, na ktorom krajský súd žalobný návrh zamietol.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva

alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cbm 7/04 dochádza k porušovaniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že doterajší zdĺhavý priebeh napadnutého konania ústavný súd nemôže pripísať na vrub faktickej náročnosti alebo právnej zložitosti prerokovávanej veci.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu závažnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prieťahom, teda doterajšia dĺžka napadnutého konania nebola vyvolaná správaním sťažovateľky.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom krajského súdu a konštatuje, že krajský súd bol v napadnutej veci nečinný v období od 25. júna 2004 do 18. októbra 2004 (takmer štyri mesiace), od 3. decembra 2004 do 6. mája 2005 (päť mesiacov) a od 8. novembra 2005 do 27. februára 2008 (dvadsaťsedem mesiacov). Krajský súd teda počas troch rokov vo veci nevykonal prakticky žiadny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka ako žalobkyňa v napadnutej veci počas súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). K týmto prieťahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale výlučne v dôsledku postupu súdu. V súvislosti s obranou krajského súdu spočívajúcou v tom, že „vzhľadom k enormnému nápadu, ktorým bol zaťažený náš súd“ konal „v objektívne možných lehotách“, a v tom, že „zákonná sudkyňa bola dňa 1. 5. 2006 dočasne pridelená na Najvyšší súd Slovenskej republiky na obdobie jedného roka, po jeho uplynutí nastúpila na stáž na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, z ktorej sa vrátila dňa 30. 9. 2007“, treba zdôrazniť, že ústavný súd pri posudzovaní toho, či bolo porušené právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, posudzoval postup súdu, a nie to, či toto právo bolo porušené činnosťou (nečinnosťou) alebo postupom konkrétneho sudcu vybavujúceho danú vec. Preto pri posudzovaní odôvodnenosti sťažnosti nemožno prihliadnuť na skutočnosti označované ako objektívne vo vyjadrení predsedu krajského súdu. V tejto súvislosti ústavný súd už uviedol (pozri napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 28/01, I. ÚS 50/01, I. ÚS 108/02, I. ÚS 38/03), že nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí

zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prieťahy, a to len v tom prípade, ak sa za tým účelom prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote. Z vyjadrenia predsedu krajského súdu nevyplýva prijatie účinných opatrení.

Skutočnosť, že krajský súd mal personálne problémy, ktoré nedokázal alebo nemohol riešiť, nemôže byť pripočítaná na ťarchu účastníka konania a nemá povahu okolností, ktoré by vylučovali zodpovednosť súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný na rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil (pozri napr. I. ÚS 156/02).

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

4. Pretože vo veci sťažovateľky krajský súd rozsudkom zo 16. apríla 2008 vo veci rozhodol, neprichádzalo do úvahy v okolnostiach danej veci rozhodnutie podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľka požadovala priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 500 000 Sk, najmä z dôvodu, že „porušením tohto práva dochádza k vzniku ťažko napravitelnej ujmy na právach sťažovateľa a tiež k ujme na jeho majetku“.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľku. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať jej aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona

o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľky považuje za primerané v sume 60 000 Sk.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľke vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia za tri účelne vynaložené úkony právnej služby (prípravu a prevzatie zastúpenia a podanie sťažnosti 21. februára 2007 a podanie písomného stanoviska k vyjadreniu okresného súdu 12. marca 2008). Za dva úkony vykonané v roku 2007 patrí odmena v sume dvakrát po 2 970 Sk a dvakrát režijný paušál po 178 Sk v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Za jeden úkon, ktorý bol vykonaný v roku 2008, patrí odmena v sume 3 176 Sk a k tomu režijný paušál v sume 191 Sk v zmysle citovanej vyhlášky. Celkové trovy právneho zastúpenia sťažovateľky predstavujú preto sumu 9 663 Sk.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o sťažovateľkou uplatnených trovách konania rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. apríla 2008